

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 kwietnia 2014 r., powód M. K. (1), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w Ł., kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból i cierpienie związane ze zdarzeniem z dnia 22 października 2013 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 7.212 zł tytułem zwrotu kosztów opieki wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, a ponadto, o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 1 – 8 – pozw).

W odpowiedzi na pozew, pozwany (...) S.A. w Ł., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Pozwany wskazał m. in., że powodowi przyznana została w postępowaniu przesądowym kwota 2.500 zł z tytułu zadośćuczynienia i mając na względzie tę, wypłaconą już kwotę, a także biorąc pod uwagę rozmiar i charakter doznanej przez powoda krzywdy, w tym orzeczony uszczerbek na zdrowiu, żądanie powoda jest zawyżone (k. 69 – 71 – odpowiedź na pozew).

W dalszym toku postępowania pełnomocnicy stron podtrzymywali swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 października 2013 r., na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...), doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego powód M. K. (1) doznał obrażeń ciała. Sprawcą wypadku była kierująca pojazdem marki C., nr rej. (...), J. K., która posiadała w dniu zdarzenia ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym (...) S.A. (bezsporne, k. 85 – 86 akt III K 172/14 – wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie III Wydział Karny z dnia 15 września 2014 r., sygn. akt III K 172/14).

Powód został przewieziony do szpitala – Wojskowego Instytutu Medycznego w W., gdzie rozpoznano u niego złamanie kostki przyśrodkowej prawej nogi (goleni) oraz stłuczenie prawej ręki, ponadto powód miał liczne powierzchowne otarcia naskórka na dłoniach i okolicach stawów kolanowych. Kończyna dolna prawa została unieruchomiona w opatrunku gipsowym stopowo – goleniowym. Zalecono powodowi chodzenie o kulach łokciowych bez obciążania prawej kończyny dolnej, przyjmowanie leków przeciwozbrękowych i przeciwbólowych (k. 25 - 26 i k. 67– karta informacyjna leczenia szpitalnego, k. 25 akt III K 172/14 – opinia biegłego lekarza chirurga).

Powód odbywał konsultacje ortopedyczne, m. in. w dniu 25 października 2010 r., w dniu 04 listopada 2013 r., w dniu 03 grudnia 2013 r., w dniu 30 grudnia 2013 r., w dniu 10 marca 2014 r., zalecano mu przyjmowanie nadal leków oraz stosowanie żelu, chłodnych okładów (k. 29 – 39 – dokumentacja z konsultacji ortopedycznych). Powód nosił gips na nodze (do wysokości kolana) przez okres około 6 tygodni. Wykonywanie przez niego codziennych czynności życiowych było utrudnione, ale możliwe do wykonania, wymagało jednak dłuższego czasu. Powód nie wychodził w tym czasie z domu. W czasie leczenia otrzymywał zastrzyki w brzuch, aby nie dopuścić do zakrzepu płucnego. Córka powoda, M. K. (2), pomagała mu, wożąc na wizyty kontrolne, ponadto robiła zakupy.

Żona powoda G. K. pomagała mu podczas mycia, przygotowywała posiłki (k. 165 – 166 – zeznania świadka M. K. (2), k. 166 – 167 – zeznania świadka G. K.).

Na skutek urazu spowodowanego wypadkiem z dnia 22 października 2013 r., u powoda M. K. (1) wystąpił 4% długotrwały uszczerbek na zdrowiu z zakresu ortopedii. Złamanie goiło się powyżej 6 miesięcy, nie wystąpiły jednak zmiany wtórne, ani skrócenie długości kończyny, ani też długotrwała niestabilność. Nastąpiło prawidłowe wygojenie złamania kostki przyśrodkowej prawej kości piszczelowej, bez deficytów ruchomości stawu skokowego, bez zniekształcenia osi. Nastąpiło również prawidłowe wygojenie kciuka prawego, poszerzony obrys stawu i niewielki deficyt wyprostów jest spowodowany zmianami zwyrodnieniowymi, które istniały przed urazem.

Ponadto, na skutek wypadku z dnia 22 października 2013 r. powód doznał urazu psychicznego, skutkującego wystąpieniem u niego zespołu lękowo – depresyjnego, z tendencją do wycofywania się, jednak rokowania co do stanu kondycji psychicznej na przyszłość są pomyślne. Powód nie znajduje już jednak przyjemności w jeździe na rowerze, stał się mniej aktywny (k. 120 – 121 – opinia biegłego psychologa B. J., k. 110 – 113 – opinia biegłego R. K., k. 172 – 173 – opinia uzupełniająca biegłego R. K., k. 99 – 100 – zeznania powoda).

Powód, za pośrednictwem swego pełnomocnika, zgłosił roszczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej za szkodę na osobie, do ubezpieczyciela sprawcy szkody – (...) S.A. w Ł., żądając zapłaty zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną ból i cierpienia w wysokości 40.000 zł, a także, m. in. kwoty 7.380 zł, z tytułu świadczeń w związku z opieką nad poszkodowanym (k. 47 – 48 – pismo z dnia 5 grudnia 2013 r.)

Pozwane Towarzystwo na podstawie decyzji o wypłacie odszkodowania z dnia 08 stycznia 2014 r., dokonało na rzecz powoda wypłaty kwoty 2.500 zł z tytułu zadośćuczynienia za ból i cierpienie, kwoty 500 zł z tytułu kosztów leczenia i dojazdów oraz kwoty 168 zł z tytułu kosztów opieki (bezsporne, nadto: k. 49 –decyzja wypłaty odszkodowania).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: dowodów z dokumentów, zgromadzonych w aktach sprawy oraz w aktach III K 172/14, przytoczonych w opisie stanu faktycznego, a ponadto na podstawie dowodu z zeznań świadków: M. K. (2) (k. 165 – 166) i G. K. (k. 166 – 167) oraz na podstawie dowodu z przesłuchania powoda M. K. (1) (k. 99 – 100). Sąd w całości przyznał walor wiarygodności dowodowi z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii R. K.(k. 110 – 113) oraz opinii biegłego sądowego psychologa B. J. (k. 120 – 121),

Autentyczność i wiarygodność dowodów z dokumentów nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.

Opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii oraz z zakresu psychologii nie zostały również podważone przez żadną ze stron, a Sąd uznał je za rzetelne i rzeczowe.

Sąd dał również wiarę zeznaniom powoda M. K. (1) jako spójnym, logicznym, rzeczowym. Sąd nie znalazł również podstaw, by odmówić wiarygodności dowodowi z zeznań świadków M. K. (2) i G. K., które są logiczne, nie są one ponadto sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, zgromadzonym w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia w sprawie, stanowi art. 415 i art. 445 k.c. w zw. z art. 822 k.c. Zgodnie z art. 415 k.c. - kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, jest obowiązany do jej naprawienia. Przepis powyższy wskazuje, że do powstania odpowiedzialności odszkodowawczej wymagane jest zaistnienie następujących przesłanek: obiektywnie i subiektywnie bezprawnego (zawinionego) zachowania sprawcy, powstania szkody oraz istnienia związku przyczynowego między tym zachowaniem a szkodą.

Pozwane Towarzystwo (...) ponosi odpowiedzialność gwarancyjną, zgodnie z art. 822 k.c., w myśl którego - przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zdaniem Sądu, materiał dowodowy sprawy potwierdza, że powód M. K. (1), na skutek wypadku z dnia 22 października 2013 r., spowodowanego przez sprawcę, ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie, doznał obrażeń w postaci: złamania kostki przyśrodkowej prawego podudzia bez przemieszczenia, stłuczenia prawej ręki ze skręceniem stawu śródręczno – paliczkowego kciuka. Powód leczony był zachowawczo w gipsie podudziowym – 6 tygodni, następnie w poradni ortopedycznej (...), był rehabilitowany.

O wysokości uszczerbku na zdrowiu wypowiedział się w sprawie biegły sądowy ortopeda -traumatolog, R. K. ustalając ten – długotrwały uszczerbek na zdrowiu na 4 %. Opinia ta nie została skutecznie zakwestionowana przez żadną ze

stron. Biegły wskazał, że nie wystąpiły żadne zmiany wtórne, ani skrócenie długości kończyny, nastąpiło prawidłowe wygojenie, bez deficytów ruchomości stawu skokowego i bez zniekształcenia osi.

W orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego przyjmuje się w sprawach o zadośćuczynienie, iż – co do zasady – adekwatną za 1 % uszczerbku na zdrowiu jest kwota 2.000 zł, przy czym Sąd wskazuje, że nigdy nie dokonuje się tylko matematycznego przemnożenia, ale należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w tym subiektywny charakter krzywdy.

Biegły sądowy psycholog wypowiedziała się w niniejszej sprawie w opinii pisemnej, iż powód na skutek przedmiotowego wypadku doznał urazu psychicznego skutkującego wystąpieniem u niego zespołu lękowo – depresyjnego, z tendencją do wycofywania się, wskazała też, że rokowania na przyszłość są pomyślne, wskazana byłaby jednak pomoc psychologiczna.

W doktrynie i orzecznictwie Sądu Najwyższego powszechnie przyjęty jest pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c., a więc uznania go za sposób naprawienia szkody niemajątkowej w postaci krzywdy wynikającej z doznanych cierpień fizycznych i psychicznych (m.in. wyrok z dnia 4 czerwca 1968 r. I PR 175/68, OSNCP 1969/2/37, uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r. III CZP 37/73, OSNCP 1974/9/145).

O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinny decydować okoliczności indywidualne danego przypadku wpływające na rozmiar krzywdy, a więc stopień cierpień fizycznych i psychicznych: ich intensywność, czas trwania, rokowania na przyszłość, negatywne zmiany w psychice wywołane chorobą, niepewność perspektyw. Nie bez wpływu na rozmiar krzywdy pozostaje też ogólna sytuacja zdrowotna i życiowa poszkodowanego, brak szans na przyszłość oraz poczucie nieprzydatności społecznej a także stopień zaniedbań lub winy sprawcy szkody i jego postawa (m.in. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1960 r. 3 CR 173/60, OSN 1962/1/14, z dnia 15 grudnia 1965 r. II PR 280/65, OSNCP 1966/10/168, z dnia 10 października 1967 r. I CR 224/67, OSNCP 1968/6/107, z dnia 19 sierpnia 1980 r. IV CR 283/80, OSNCP 1981/5/81 i z dnia 12 września 2002 r. IV CKN 1266/00).

Sąd stoi na stanowisku, iż zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanej krzywdy. Subiektywny ze swej natury charakter krzywdy ogranicza przydatność kierowania się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia sumami zasądzonymi w innych sprawach, jednakże nie eliminuje jej całkowicie.

Dążenie do tego, by kwoty zadośćuczynienia były utrzymane „w rozsądnych granicach”, nie może prowadzić do podważenia funkcji kompensacyjnej zadośćuczynienia. Przy ustalaniu jego „odpowiedniej wysokości” nie można nie uwzględniać tendencji orzecznictwa sądowego w podobnych przypadkach (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28.01.2010 r., I CSK 244/09, w wyroku z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03 (LEX nr 183777), w wyroku z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, (OSNC 2006 nr 10, poz. 175; OSP 2007 nr 1, poz. 11, z glosą M. Nesterowicza; Monitor Prawniczy 2008 nr 2, s. 99, z glosą J. Matys), w wyroku z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05 (OSP 2009 nr 4, poz. 40, z glosą M. Nesterowicza; Przegląd Sądowy 2009 nr 6, s. 120, z glosą M. Wałachowskiej), w wyroku z dnia 28 stycznia 2010 r., I CSK 244/09 (LEX nr 570118).

Biorąc powyższe pod uwagę oraz okoliczność, że powód uzyskał już od pozwanego kwotę 2.500 zł z tytułu zadośćuczynienia, w ocenie Sądu zasadne było zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kwoty 5.000 zł z tytułu zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie na łącznym poziomie (wraz z wypłaconym przez pozwanego na etapie przedsądowym) 7.500 zł, biorąc pod uwagę, że powód poniósł 4 %, nie stały, a długotrwały uszczerbek na zdrowiu, będzie przedstawiało dla niego ekonomicznie odczuwalną wartość.

W zakresie ustalenia wysokości zadośćuczynienia, Sąd dysponuje swobodą decyzyjną. „Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez pozwanego krzywdy” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 grudnia 2010 r. III APA 21/10). „Określenie

wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia stanowi istotne uprawnienie sądu meriti i w tym zakresie dysponuje on swobodą decyzyjną”.

W zakresie żądania zasądzenia odsetek (art. 481 § 1 i art. 359 § 1 k.c.) Sąd zważył, iż termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC, oznaczony jest przez przepis art. 817 § 1 i 2, według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku, gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w § 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (§ 2). W orzecznictwie Sądu Najwyższego zdecydowanie przyjmuje się pogląd, zgodnie z którym zadośćuczynienie, w rozmiarze, w jakim należy się ono wierzycielowi w dniu, w którym dłużnik ma je zapłacić (art. 455 k.c.), powinno być oprocentowane z tytułu opóźnienia (art. 481 § 1 k.c.) od tego dnia, a nie dopiero od daty zasądzenia odszkodowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r., II CKN 725/98, OSNC 2000, nr 9, poz. 158; z dnia 8 sierpnia 2001 r., I CKN 18/99, OSNC 2002 nr 5, poz. 64; z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005 nr 2, poz. 40 i z dnia 16 lipca 2004 r., I CK 83/04, Monitor Prawniczy 2004 nr 16, s. 726).

Obecnie funkcja kompensacyjna odsetek przeważa nad ich funkcją waloryzacyjną. W tej sytuacji zasądzanie odsetek od daty wyrokowania prowadziłoby w istocie do ich umorzenia za okres sprzed daty wyroku i byłoby nieuzasadnionym uprzywilejowaniem dłużnika, co mogłoby go skłaniać do jak najdłuższego zwlekania z opóźnionym świadczeniem pieniężnym, w oczekiwaniu na orzeczenie sądu, znoszące obowiązek zapłaty odsetek za wcześniejszy okres. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia z art. 445 k.c. ma charakter bezterminowy, stąd też o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do wykonania. Nie ma przy tym znaczenia, że przyznanie zadośćuczynienia jest fakultatywne i zależy od uznania sądu oraz poczynionej przez niego oceny konkretnych okoliczności, poszkodowany bowiem może skierować roszczenie o zadośćuczynienie bezpośrednio do osoby ponoszącej odpowiedzialność deliktową (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2005 r., I CK 7/05, LEX nr 153254). Jeżeli sprawca szkody uważa, że dochodzone przez poszkodowanego odszkodowanie jest wygórowane, to może zapłacić świadczenie w wysokości ustalonej przez siebie. W takim wypadku spełnia świadczenie z zastrzeżeniem zwrotu. Jeżeli bowiem okaże się, że odszkodowanie w ogóle nie przysługuje poszkodowanemu albo przysługuje w mniejszej wysokości, wówczas, po orzeczeniu sądu, sprawca szkody może żądać zwrotu całego świadczenia albo jego nadpłaty. Jeżeli natomiast okaże się, że zapłacone świadczenie jest w niższej wysokości od orzeczonego przez sąd, to osoba odpowiedzialna za szkodę ma obowiązek pokryć niedopłatę oraz uiścić odsetki od tej niedopłaty, o ile poszkodowany będzie ich żądał (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 434/09, LEX nr 602683).

Powód wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od żądanej kwoty od dnia 9 stycznia 2014 r. i sąd uwzględnił to żądanie, zważywszy, że już w piśmie z dnia 5 grudnia 2013 r. pełnomocnik powoda wzywał pozwane towarzystwo ubezpieczeń do zapłaty kwoty wyższej nawet, tj. 40.000 zł.

Co do kosztów opieki zaś – to były one przyznane w postępowaniu likwidacyjnym na 168 zł ze stawką 6 zł za godzinę. Nie zostało wykazane w niniejszym postępowaniu, że inne koszty opieki powód poniósł i w jakiej dokładnie wysokości. Żadna osoba trzecia nie została zatrudniona w celu świadczenia pomocy powodowi, albowiem nie było to konieczne. Niezależnie od powyższego należy podkreślić, iż biegły sądowy R. K., konsekwentnie wywodził, iż powód przez okres leczenia nie wymagał pomocy innych osób, gdyż miał założony gips podudziowy (tylko do kolana), tj. mógł sprawnie poruszać się o kulach.

Z tych względów Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., stosownie do zasady stosunkowego ich rozdzielenia.

Powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 17.212 z, zaś zasądzona została na jego rzecz kwota 5.000 zł, co oznacza, że powód wygrał niniejszą sprawę w 29,04 %, zaś przegrał w 70,96 %.

Pozwany zatem wygrał sprawę w 70,96 %, zaś przegrał w 29,04 %.

W takim to stosunku należało zasądzić koszty procesu.

Koszty poniesione przez powoda M. K. (1) w przedmiotowej sprawie, to: 861 zł (opłata sądowa od pozwu), 2.400 zł (koszty zastępstwa procesowego, stosownie do treści § 6 pkt 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych /.../), 17 zł (opłata skarbową od pełnomocnictwa), 200 zł (z tytułu zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych). Łącznie koszty powoda wynoszą 3.478 zł, z czego 29,04 % wynosi **1.010,01 zł**, którą to kwotę Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda w pkt 3) wyroku (a w tym kwotę 696,96 z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, tj. 29,04 % z kwoty 2.400 zł).

Koszty poniesione przez pozwaną (...) S.A. w Ł. to: 2.400 zł (z tytułu kosztów zastępstwa procesowego, stosownie do treści § 6 pkt 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych /.../), kwota 200 zł (z tytułu zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych), oraz 34 zł z tytułu kosztów opłat skarbowych od pełnomocnictw. Łącznie koszty pozwanego wynoszą 2.634 zł, z czego 70,96% wynosi **1.869,08 zł**, którą to kwotę Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego w pkt 4) wyroku (a w tym kwotę 1.703,04 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, tj. 70,96 % z kwoty 2.400 zł).

Ponadto, uwzględniając, iż Skarb Państwa – tutejszy Sąd, poniósł tymczasowo koszty związane z wynagrodzeniem biegłych za sporządzone opinie – łącznie 697 zł (k. 138, k. 139, k. 178 – postanowienia o przyznaniu wynagrodzeń biegłym ponad uiszczoną zaliczkę – tymczasowo ze Skarbu Państwa), Sąd w pkt 5) wyroku rozdzielił stosunkowo te koszty, nakazując pobrać od powoda, kwotę 494,59 zł (tj. 70,96% z kwoty 697 zł) i od pozwanego kwotę 202,41 zł (tj. 29,04 % z kwoty 697 zł).

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.